

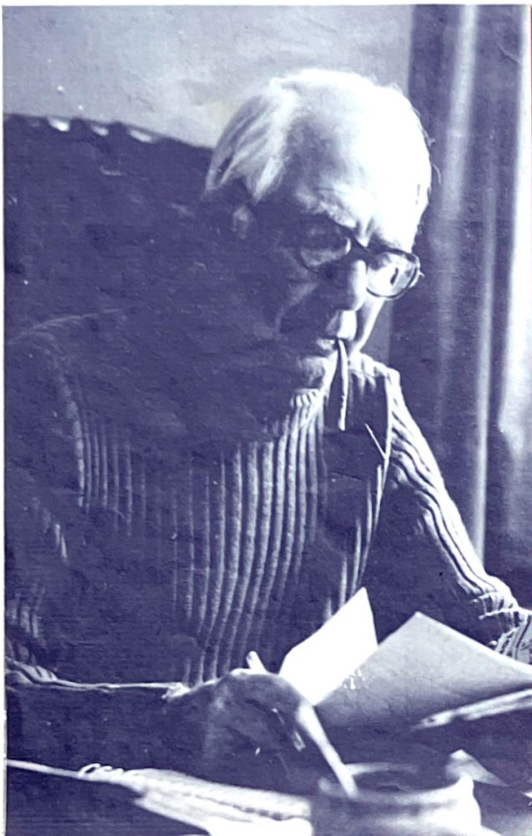
hei & wei

Dorpsblad voor Blaricum

Jaargang 2
nr. 10
april 1980

Dorpsblad voor en door Blaricummers. Uitgave van de Stichting Dorpsblad Blaricum. Redactie: N. Dwars-Riedel, A. Lindeman-Strengholt, J. A. A. M. Litjens, H. A. L. Trampusch, E. J. M. Fennis-Kraus, J. A. v. d. Vlis, W. J. Weller-Sluis. Illustraties: R. Kok. Foto's: J. Kok. secretariaat: E. J. M. Fennis-Kraus, Elbertsveen 11, telefoon 02153 - 1 02 48. Adressen voor toezending redactionele bijdragen: Rotondeweg 7, Elbertsveen 11, Schouw 33, Druk: J. van Gestel & Zn. B.V., Laren N.H.

Jan van der Vlis: 'plus en min is plus'

Daar heb je weer zoiets. Iedere dag zijn er bosjes lieve mensen die dit felt met grote plezier te weten en de lekkere glaasjes vieren en wat ons betreft zouden we over ieder van hen wel een Ons-Kent-Onse willen schrijven. Maar ja, U ziet het zelf, we hebben zo weinig ruimte en 'pikken' dan maar die aardige Blaricummer man of vrouw, die toevallig over ons pad holt en bovendien een zeer eerbiedwaardige leeftijd blijkt te bereiken op een volgens ons zeer eerbiedwaardige manier. Atina neemt nu een man onder handen, die op eigen charmante wijze voor de redactie van ons dorpsblad - dus ook voor U - belangrijk werd. Een jaar geleden werd de eerste jaarvergadering van Hei en Wei gehouden. Nu is het zo, dat er overal ter wereld een grote wolk van zwijgende meerderheden zweeft, met daarnaast een kleine groep die luidkeels felle kritiek uit. (Dit jaar wordt de jaarvergadering gehouden op 28 mei a.s. en bent U allemaal van harte welkom om vrijuit te zeggen wat U wilt en hoeft U niet thuis te zitten mopperen over het 'nieuwe uiterlijk' van ons blad, dat U al dan niet mooi vindt.)

Wie er vorig jaar wel aanwezig was op die vergadering... de jarige van vandaag, Jan van der Vlis. Hij had bij zichzelf gedacht: 'Kom, ik ga daar eens heen, want die mensen kunnen best een advies gebruiken en ik zal ze dat geven ook.' Nou, dat deed hij. Op zijn eigen, ons nu bekende wijze. Advies met een lach erbij, constructief, opbouwend. De sfeer was gezellig, werd steeds beter en zo'n jaarvergadering, die makkelijk stomvervelend en 'een verloren avond' kan worden, deze jaarvergadering leverde allerlei positiefs op, alsmede en nu komt het: een nieuwe hoofdredacteur. Het is een bekend feit, dat wanneer je wel een poot uitsteekt, in tegenstelling tot al diegenen - op welk gebied dan ook - die lekker in hun stoel blijven kritiek leveren op alles en nog wat, dat die flinkerdans ook meteen 'gepakt' worden en aan het werk gezet. Zo ook Jan van der Vlis, die nu op 26 april tachtig wordt. Hij vond het prima en ging gewoon voor ons aan de slag, zoals hij dat ook voor de B.O.O.K. deed, waarvan hij 9 jaar secretaris was.

Blaricum, waar hij nu alweer 26 jaar woont, 'kan een potje bij hem breken'. Hij zegt, na vele, vele omzwervingen in zijn leven 'nergens anders te willen wonen'. De grote variabiliteit van mensen, zoals in dit dorp, is geweldig boeiend.

Jan van der Vlis werd in Den Haag geboren. 'Bij toeval' vertelt hij lachend. 'Vader was aannemer en nam zijn gezin overall mee naar toe waar hij een karwei aangenomen had. Zo is ons gezin enige tientallen keren verhuisd. Dat ging met heel grote verhuisswagens, over de weg getrokken door twee zware knollen. Bij een langdurig vergelijkend examen kreeg hij voor vier jaar een studiebeurs aan de Rijksweekschool in Middelburg, waar hij een degelijke opleiding kreeg, liefst vijf dagen van 8 uur in de week, en zaterdag's nog eens 5 uur. Geen gezeur, hard werken en vroeg naar bed'. Ik was ondergebracht in een kosthuis, 't was in de eerste wereldoorlog en raakte ondervoed. Later zou ik daar de gevolgen nog van ondervinden. Toen gediend bij de Jagers in Den Haag, maakte op het eind een mars van 100 km en liep bij een inkwartiering in Noordwijk diphteritis op. Een ambulance, weer getrokken door een paard, bracht me naar een quarantainebarak in Den Haag. 'Jan van der Vlis vertelt gemakkelijk van zijn leven en voelt zich daarbij een gelukkig mens, die zich graag de leuke dingen herinnert, zoals in dit geval dat aardige verpleegsterje!

In 1921 vertrok hij als onderwijzer naar Texel, het eiland dat zo'n grote rol in zijn leven zou gaan spelen. 'Dat Texel was een hele verandering met het gewende stadsleven. Op het platteland een heerlijke vrijheid, warme intermenselijke verhoudingen, je leerde de mensen dieper kennen. De 'meester', nog piepjong, woont tot 1928 op het eiland met onderbreking van een half jaar Zwitserland 'om te kuren'. Die ondervoeding bij de vroegere kostbaas bleek niet te onderschatten gevolgen te hebben gehad. Via Den Helder komt hij naar Amsterdam, werkend bij de Arbeiderspers, een heel andere wereld dan wat hij tot dusver gekend had. Dan moet een mens weer veel bijleren, bijschaven en het maakt flexibel, rijper. Van die tijd af is hij in de publiciteitswereld gebleven, hoofdredacteur van een paar bladen, verbonden aan bloeiende bedrijven. Zijn leven was en bleef boeiend. In de tweede wereldoorlog is hij in de jaren '44 en '45 nog eens naar Texel teruggekeerd en maakte de zg. Russenoorlog mee, publiceerde daarover een boek met zijn ervaringen onder de titel Tragedie op Texel. Tot nu toe beleefde het 8 drukken en is een van de meest verkochte oorlogsboeken. Hij schreef heel wat boeken. Zijn standaardwerk over de geschiedenis is 't Lant van Texsel en kwam grotendeels in Blaricum tot stand. In 1964 was hij al op grond van zijn verdiensten ereburger van het eiland geworden.

Jan van der Vlis trekt aan zijn onafscheidelijke pijp, hij voelt zich volkomen thuis in Blaricum waar hij sedert lang tot rust gekomen is. 'Als ik plussen en minnen van het leven onder elkaar zet' zegt hij nadenkend 'dan zijn er duidelijk meer plussen'. Plus en min is plus... als hij het zegt zal het wel goed zijn, want ondanks het geringe aantal jaren dat hij bij het onderwijs was, is hij 'meester', zij het in andere zin gebleven. 26 April zal in ieder geval weer zo'n plus-dag voor hem worden.

Atina

Kindervakantiewerk

Ter versterking van de werkgroep die zich inzet voor het vakantiewerk voor heel Blaricum, zoeken we nog enkele actieve leden.

Het ligt in de bedoeling om in de laatste week van de grote vakantie weer een evenement aan te bieden aan alle kinderen in de lagere schoolleeftijd.

Misschien herinnert u zich de 'kastelenweek' nog? Iets dergelijks proberen we dit jaar weer te organiseren. Dus bouwen, creatief bezig zijn, sport en spel.

Mensen, die vooral ook overdag over veel tijd die beschikking hebben en hiernaas mee willen werken kunnen zich opgeven bij:

Marie van 't Hull
p/a opbouwwerk
Tel. 5 50 22

Hennie Joosten
Slinger 11
Tel. 5 04 90

agenda

B.V.V.-kantine

25 april
20.00 u. Klaverjassen

Vitusgebouw

30 april
20.00-24.00 u. Disco Oranjevereniging
2 mei
20.00 u. Melania-avond met modeshow en traditionele verloting v.h. R.K. Vrouwengilde
3 mei
20.00-24.00 u. Oranjebal

Dorpshuis De Blaercom

18 april
20.00 u. Klaverjassen
6 mei
20.00 u. Jaarvergadering Behoud Dorpskarakter
12 mei
20.00 u. Welzijnsraad
28 mei
20.30 u. Jaarvergadering Hei & Wei. Iedereen is welkom!

Gemeentehuis Nederheem

24 april
20.00 u. Raadsvergadering
30 april
20.00 u. Oranjeborrel. Besturen van Blaricumse verenigingen krijgen hiervoor een uitnodiging.

4 mei
20.00 u. Dodenherdenking
5 mei
Bevrijdingsdag, Blaricummerie (Zie elders in dit blad)

21 mei
20.00 u. Commissievergaderingen
29 mei
20.00 u. Raadsvergadering

Grote vijfjaarlijkse 5 mei viering

Wie in deze vroege voorjaarsdagen zijn wekker een uurje eerder af laat lopen, zal zijn gebrek aan nachtrust ruimschoots vergoed zien door het kosteloze concert dat hem buiten wordt geboden. Wat een drukte en getreul! Wat een diversiteit aan vogelgeluiden in dat gemeenschappelijk gezang! Als je goed luistert, zul je roep en wederroep horen; gezamenlijke vreugde om de nieuwe lente.

Mocht deze opening voor een informatief praatje over de komende 5 mei viering u ietwat lyrisch in de oren klinken: in ieder geval kunnen de ouderen onder u zich de vreugde in het geheugen roepen, die de Bevrijding in 1945 met zich bracht. En wat betreft de jongeren: zij zullen zich de tegenstelling Onvrijheid-Vrijheid in diverse situaties herinneren.

Om deze herinnering levend te houden, is de 5 jaarlijkse 5

De BLARICUMMERIE 1980

gaat geschiedenis maken. Wat is er allemaal te beleven?

A. De rommelmarkt van de Blaercom, vroeger dan andere jaren. Veel bezoekers zullen de weg vinden naar kleding, uitdragerij, stekjeskraam en het koek-en-zopie gebeuren in het Dorpshuis zelf.

B. Echte marktkraampjes met allerhand vertier: standwerkers, glasblazer, Bulgaarse keramiek, Hindeloopen schilderwerk, brooddeeg-kunstenaar, stand 'Kind en Dier' (m.m.v. Dr. A. Welling), houtdraaier en een man die de oude kunst van het figuurknippen verstaat. Stands van de plaatselijke artiesten o.a. het collectief 'de Plakhoek', Marianne Giltay, Mieke Doorduyn en edelsmid Nico Vos.

C. Een echte orgeldraaier, bij wie het publiek zelf een rondje aan het orgel mag draaien, een kraampje voor de hanenkraaiwedstrijd en een stand waar om vier uur 's middags een handmelkwedstrijd wordt gehouden.

D. Open verkoop door de Blaricumse middenstand.

E. Allerlei manifestaties van de Blaricumse verenigingen: in alfabetische volgorde:

Amnesty International
Handbalvereniging B.S.V.

B.V.V.

de Brandweer
Cabaret- en toneelgroep Omibus (Bijvanck)

de Imkers

Kinderopvang Bijvanck
de Majorettes

Peuterzaal

Rode Kruis

Shibolet-volksdansgroep

Tafeltennisvereniging

Union-duivenhouders

F. Dans-toneel- en filmvoorstellingen t.w.:

10.30 uur 'een Eeuw achter' van G. Bomans in het Vitugebouw door de Blaricumse toneelvereniging

11.00 uur Disco ballet in de Blaercom van de balletgroep Diny Lips-Hoff

11.30 uur Oranje film in het Vitugebouw

13.30 uur Oranje film in het Vitugebouw

15.00 uur Disco ballet in de Blaercom

15.15 uur 'een Eeuw achter' in het Vitugebouw

Onthoudt U deze tijden goed!

Wij, de Oranjevereniging en organisatoren van deze 5 mei viering, hopen dat U een onvergetelijke dag zal beleven, een gezamenlijke uiting van onze vreugde.
e.v.s. Oranjevereniging Blaricum
A.L.S.

N.B. Het vorenstaande betreft dus alleen de viering van maandag 5 mei. De Koninginnedag 30 april wordt i.v.m. de kroningsplichtigheid uitsluitend met de schooljeugd 's morgens gevierd.

mei viering ingesteld, die in ons dorp dit jaar op uitbundige manier gestalte gaat krijgen. Het centrum zal door de welwillende medewerking van de politie omgetoverd worden in een echte vrijmarkt. Verenigingen, middenstand, diverse organisaties zullen zich inspannen om er met en voor elkaar een groot gemeenschappelijk bevrijdingsfeest van te maken!

DORPSHUIS 'DE BLAERCOM'

Op dinsdag 10 juni 1980 houdt de Stichting Centrale Accomodatie Blaricum, die het dorpshuis beheert, haar jaarlijkse openbare algemene vergadering in het dorpshuis 'De Blaercom', aanvang 20.15 uur. Op deze vergadering treden 3 bestuursleden volgens rooster af.

Er dienen, volgens de statuten, minimaal 6 kandidaten voorgedragen te worden. Van deze kandidaten zullen er uiteindelijk 3 benoemd worden. Wilt u zich beschikbaar stellen als kandidaat voor een functie in het bestuur, dan kunt u dit **SCHRIFTELIJK** kenbaar maken voor 1 juni a.s. op het adres Schoolstraat 3 te Blaricum.

Van u wordt verwacht dat u een aantal keren per jaar vergaderingen van het bestuur bijwoont en meedenkt over het beleid en de uitvoering daarvan. Als u zich aanmeldt als kandidaat, krijgt u t.z.t. een uitnodiging en agenda voor deze algemene vergadering.

Meldt u zich niet aan, maar wilt u wel de vergadering op 10 juni a.s. bijwonen, dan kunt u dit artikel als een uitnodiging zien.

Het bestuur

DE BLAERCOM - BLOEIEND CENTRUM VAN AKTIVITEITEN

Het is deze maand precies 25 jaar geleden, dat de gedachte aan een Blaricum dorpshuis vaste vorm aannam en het eerste dorpshuiscomité, bestaande uit de heren Van Campen, Comello, Haandrikman en Lieve werd ingesteld. Er werd een groots opgezet plan voor de dorpskom ontwikkeld en er zou een nieuw gebouw op het terrein van de Schoolstraat 3 moeten verrijzen.

In het begin van de jaren zestig gingen de plannen helaas niet door wegens te hoge kosten. Augustus 1969 werd het paard weer van stal gehaald: er werden een werkgroep en een financiële commissie ingesteld. Resultaat: men deed een marktonderzoek en hield een enquête onder de plaatselijke verenigingen. In 1971 wordt in een rapport een overzicht gegeven van de behoefte aan zaalruimte: 1 zaal voor 300 personen, 1 zaal voor 100 personen, 2 zalen voor 60 personen, 2 zalen voor 25 personen en een bestruimde. Waar zal dit gigantische gebouw moeten staan en hoe moet dat gefinancierd? De gemeente reageert heel nuchter: de commissie wordt na gedane arbeid ontbonden en er wordt een voorbereidingskrediet van f 10.000,- gegeven. Een jaar later besluit de Raad dat het toch goedkoper is het gebouw Schoolstraat 3 uit te breiden en te verbeteren. Er wordt een krediet van f 143.000,- ter beschikking

gesteld. Het argument is, dat er wel behoefte is aan zalen, maar dat een dorpshuis nauwelijks haalbaar is in verband met het subsidie-beleid van de centrale overheid. Er wordt subsidie aangevraagd, maar niet verkregen; het plan voldoet niet aan de gestelde eisen. Het is juni 1973. Er wordt een stichting in het leven geroepen, de 'Stichting Centrale Accommodatie Blaricum'. In versneld tempo, gestimuleerd door de nieuwe burgemeester, Mevrouw le Coultre, wordt een zoveel mogelijk aan de subsidie-normen aangepast plan ontworpen. De plaats blijft Schoolstraat 3 en alle betrokken partijen geven hun fiat. Hoe de subsidie verkregen is, levert een aardige anekdote op: Mevrouw le Coultre heeft een onderhoud met het lid van de Gedeputeerde Staten van Noord-Holland, de heer Laan, die de prioriteiten opstelt. Mevrouw le Coultre vraagt hoe hoog Blaricum op de lijst staat. De heer Laan antwoordt: '2e'. Mevrouw le Coultre vertrekt spoorloos naar Blaricum om daar het blijde nieuws mede te delen.

Achteraf ziet de heer Laan tot zijn schrik, dat hij op de alfabetische en niet op de prioriteiten-lijst heeft gekoken! Maar hij zit eraan vast, het is reeds in de krant vermeld, dus de publiciteit heeft hem de mond gesnoerd. De kosten van het nieuwe gebouw waren geraamd op 1 miljoen gulden. De subsidie van het rijk was f 810.000,-, de bijdrage van de gemeente was de grond, hetgeen f 90.000,- betekende en de rest moest door bijdragen van de burgerij opgebracht worden. Hiertoe werd een activiteiten-commissie opgericht. Hoeveel werk er door deze commissie is verzet, weten velen van u nog wel. Maar ook de sombere verwachtingen, die door sommigen geuit werden: 'Zal de exploitatie van het gebouw wel sluitend gemaakt kunnen worden?' Waar laat men zijn auto? 'Straks wordt het ermaast gelegen oude raadhuis ook nog gesloopt!'

Een balans

En nu, bijna 3 jaar na de opening, kunnen we de balans opmaken. Om met het laatste te beginnen: het raadhuis staat er nog en wordt zelfs gerestaureerd: het parkeerprobleem is minder ernstig dan verwacht werd, maar niet opgelost. Op de exploitatie wil ik later terugkomen, want de allerbelangrijkste vraag is toch: 'Was dat Dorpsshuis nou echt nodig, loopt het nou wel?' Het antwoord luidt volmondig: 'ja, het loopt als een trein.' Wie bij de ingang het bord van de vaste cursussen bekijkt (trouwens, in het gele boekje dat U ieder jaar eind augustus krijgt, kunt U het ook zien) wordt meteen getroffen door de variëteit van mogelijkheden: jazzballet, judo, yoga, bejaardengymnastiek, in de gymnastiekzalen in het sousterrain, creatieve cursussen in de kamer met keramiek-oven op de begane grond. Talencursussen, naallessen en lezingen in de 2 andere kamers aldaar. En in de grote ruimte op de 1e verdieping gebeurt werkelijk van alles: er wordt gebruid, toneelclubs repeteren er, er wordt muziek gemaakt (de Ambrosians), vergaderd, enz. Maar de Blaercom had ook al meteen de wind mee: toen enige jaren geleden Hamdorff in Laren gesloten werd, stonden daardoor de bridgclubs op straat en moest men elders vergaderruimte vinden. En de Volksuniversiteit raakte in diezelfde tijd haar ruimte voor cursussen in de Openbare Bibliotheek aan de Torenlaan kwijt. De Blaercom bood uitkomst en voor de V.U. zelfs een uitbreiding nu deze voor het eerst overdag talencursussen kon geven.

De spil waar alles omdraait

Er is een spil waarom het Dorpsshuis draait: de beheerder. En daarom een enorme pluim op de hoed van Wim van 't Hull, die samen met Paul Molenkamp en zijn vrouw ons Dorpsshuis 'maakt' en er ook nog voor zorgt dat de exploitatie (bijna) sluitend is! Wie de hal van de Blaercom instapt, proeft meteen de ontspannen sfeer die er heerst. Deze noodt de dames en heren om na of voor de cursus gezellig een kopje koffie te drinken aan de bar of de grote tafel en een babbeltje met de beheerder te maken. Of 's avonds, na een vergadering, nog even te blijven naperen onder het genot van een drankje. 't Gaat er allemaal heel gemeedelijk toe: op maandagmorgen kun je Wim van 't Hull in de hal aantreffen, terwijl hij met een enorm apparaat de vloeren boent, of Paul, die de ramen staakt te lappen, want al het schoonmaak- en reparatiewerk doen ze zelf. Vandaar ook die (bijna) sluitende exploitatie!

Zelfs op zondag is de Blaercom niet dicht omdat Wim van 't Hull bereid is 7 dagen per week, al is het dan niet continu, in functie te zijn. . . Hij blijft altijd even rustig en vriendelijk en zorgt er in alle stilte voor dat de zaken

DE RUSTIEKE BLARICUMSE HUTTEN

Lang geleden, vóór de Eerste Wereldoorlog (1914-1918) was de sfeer in Blaricum niet anders dan in onze tijd. De ouderen kunnen daar nog over meepraten, sommigen herinneren zich zelfs dat professor van Rees de idealistische Kolonie stichtte op toen nog vrijwel waardelose grond tussen de Torenlaan en de Noolseweg. Na de spoorwegstaking van 1903 viel de kolonie uiteen, een aantal idealisten verliet toen het gooi voorgoed, maar anderen bleven en zouden een nieuw element in de oorspronkelijke boerenbevolking gaan vormen. Een van de blijvendsten was de meubelmaker Luijtes, die voor zijn bekenden hier en daar eenvoudige, meestal houten huisjes bouwde, die men 'hutten' ging noemen. Sommige daarvan zijn met enige speurzin nog wel terug te vinden.

Een van de vele oude huisjes (1930)

Heel wat kunstenaars van naam hebben daar gewoond en beleefden er, niet geremd door verstarde opvattingen, soms gelukkige jaren. Schilders en schrijvers, dichters en zonderlingen, het niet eens met de gevestigde orde en het daarmee niet zo nauw nemend, ontvingen vrienden en vriendinnen uit het gehele land en hoewel armoede dikwijls troef was, heeft menig feestje tot de gezelligheid bijgedragen.

Kees van Bruggen, journalist en veelvuldig schrijvend in het Algemeen Handelsblad, getrouwd met de nu nog zo gewaardeerde schrijfster Carry van Bruggen heeft in een rijm eens geschreven:

'Zo is 't gebeurd in 't schone land van Blaricum en Laren,

Van vrije liefde, schapen en van kunst.

Hier loopt men nog met haren en flambaren

en weet vandaag niet of men morgen luncht.

Maar niet getreurd, men leeft van idealen,

en als het moet, dan leeft men van de wind!

En die nog pof heeft, hoeft niet te betalen.

En die niet trouwt wordt toch bemind.'

In die tijd waren de weggetjes in Blaricum nog niet met klinkers verhard. De schilders en schrijvers gingen bij regenachtig weer door de modder bij elkaar op bezoek, men liep op klompen en 's avonds was men voorzien van een brandende stallantaarn.

Het was achteraf gezien een tijd vol romantiek met een sterk onafhankelijke en humanitaire inslag waar de stem van befaamde dichters uit de tachtiger jaren nog met volle overtuiging klonk.

In 1906 vestigde de nog jonge schrijver Nico van Suhtelen zich in een hut aan de Schapendrift en schreef daar zijn roman 'Qua Absurdum', een beminlijke maar niettemin rake ontleding van Tolstoiaanse opvattingen als uitgedragen door een Van Eeden en Van Rees. De kunstenaars en hun geestverwanten, de kolonisten uit die dagen, hun dames in reformjurken en op blote voeten (de oude bevolking noemde hen 'blootpoters') betrokken de hutten omdat ze niet veel kostten. Er was nog geen sprake van vestigingsvergunningen, de pomp zorgde voor water en de olieman lette er wel op dat de pitten van de oliestelletjes bleven branden. Hier en daar verzen ook wat stenen huisjes, nog steeds naar de bekende bouwer 'Luitjeshuizen' genoemd. Tot de merkwaardigste behoorde wel de 'bokkestal' aan het Koloniepad, juist op de grens van Blaricum en Laren. Een halve eeuw tevoren was deze hut gebouwd om er bokken maar vooral ook geiten onder te brengen, die de schilder Schoonhoven van Buren zich tot model had gekozen.

Onderwijl scharrelde de Gooise stoomtram door het oude Blaricum

gesmeerd lopen. Gelukkig heeft hij een vrouw die bereid is hem zoveel af te staan en die, waar het nodig is, zelf meehelpt met raad en daad.

Het is niet juist om te stellen, dat het alleen maar rozegeur en maneschijn is met de Blaercom. Want één doel kon niet verwezenlijkt worden, of maar zeer ten dele: de opvang van de jongeren, vooral in de leeftijd tussen 12 en 18. De geplande ruimtes bleken te klein, de combinatie volwassenen - jongeren geen succes, omdat het gebouw daar niet geschikt voor was. De gemeente is bezig een oplossing te vinden, maar het is niet eenvoudig, er wordt van alle partijen veel geduld gevergd. Laten we hopen dat ook deze zaak in goede banen wordt geleid en dat de Blaercom nog heel lang een bloeiend centrum van ons dorpsleven zal blijven! N.D.R.

Karel I

Onder de vele zonderlinge figuren die zich toentertijd in ons dorp ophielden, was er één, die in het bijzonder opviel. Hij liep rond in zeventiende eeuwse kledij, die sterk deed denken aan de vroegere engelse koning Karel I. Diens portret dat door de toen zeer bekende Karel I sigaren algemeen bekend was, had de zonderling klaarblijkelijk als voorbeeld gediend. Het was een rusteloos mens die nogal eens naar Amsterdam ging om daar op het Damrak prentbriefkaarten met zijn portret te verkopen. Toen de bokkestal op een gegeven ogenblik zonder viervoetige bewoners was, zochtte Schoonhoven van Buren voor het verzoek van Karel I om tijdelijk in de bokkestal te mogen wonen. Van daaruit wilde hij trachten in Blaricum of Laren een echt huis te vinden. Het duurde niet lang of Karel I werd lastig, de schilder-eigenaar van de bokkestal trachtte hem weer kwijt te raken en ergerde zich omdat de 17de eeuwse zonderling in de stal een groot weefgetouw had gezet dat driekwart van de ruimte in beslag nam, Schoonhoven deed hem op bij de wet bepaalde manier aanzeggen dat hij de stal moest ontruimen, maar Karel I trok zich daar geen zier van aan. Hij legde de hem overhandigde deurwaardersexploiten naast zich neer en bleef de bokkestal als zijn rechtmatige woonstede beschouwen. Ten einde raad liet de eigenaar tijdens een afwezigheid van Karel I het rieten dak van de stal weghalen en werden de eigendommen van de grote zeventiende eeuw op het Koloniepad gezet. Onderwijl werd de deur van de stal dichtgetimmerd. De gemeentepolitie moest zich toen wel met het geval bemoeien en zo kwam de vorst in een cel op het politiebureau terecht. Zo smaakten de dienaren van de heilige Hermandad het genoegen Karel I en zijn niet-wettige gade enige tijd onderdak te mogen verlenen. Het waren geen gemakkelijke mensen, de vrouw ging er al na een paar dagen van door en klaagde haar vriend aan haar fiets te hebben gestolen. Karel I is daarop naar de hoofdstad verdwenen, niemand in 't Gooi heeft nog maar iets van hem vernomen.

In de binnenlanden van Blaricum en wijde omstreken zijn er nog heel wat oude rustieke hutten die bijna allen van een romantisch verleden weten te vertellen.

P. Comello

J. LITJENS PER 1 MEI NAAR OLST

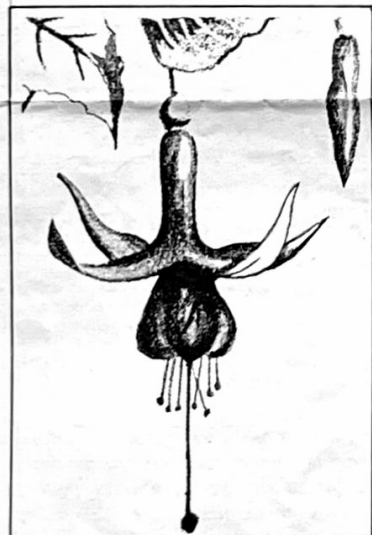
Negen jaar geleden werd de heer J. A. M. Litjens, hij is nu 35 jaar, benoemd in de gemeente Blaricum, in het bijzonder om de ontwikkeling van de Oostermeent gestalte te geven. Daarnaast heeft hij veel tijd besteed aan de verzwekking van het dorpsshuis. In 1976 werd hij hoofd van de afdeling algemene zaken. Vanaf die tijd gaf hij mede inhoud aan het bestuurlijk overleg Oostermeent, behandeling grenswijziging, geven van voorlichting en opzetten van een verkeers-, agrarisch-, welzijns- en reconstructie dorpskern-beleid. Zijn betrokkenheid bij het gemeentelijk gebeuren was groot. Velen zien het vertrek van de heer Litjens op 1 mei a.s. als een wezelijk verlies voor ons gemeentebestuur, maar algemeen begrijpt men dat voor een man van zijn niveau een promotie tot gemeentesecretaris was weggelegd. Wij prijzen de gemeente Olst gelukkig. Voor blaricum komt dit verlies, gezien de zeker niet eenvoudige actuele verhoudingen, op een wel bijzonder ongelukkig moment. De redactie van Hei & Wei dankt hem voor de wijze waarop hij zijn taak bij ons blad vervulde en zal daaraan de beste herinneringen bewaren. Zij wenst hem, zijn vrouw en kinderen goede jaren op zijn nieuwe standplaats.

GIJS CALIS

Gijs Calis, geboren in 1917, is na een lange ziekte gevolgd door een ongeval, op 8 april heengegaan.

Hij was een algemeen bekende Blaricummer en werkte ook mee aan Hei & Wei. In een volgende nummer willen wij een uitvoerig in memoriam aan hem wijden. Nu slechts een woord van medeleven met zijn nabestaanden.

Redactie

'Een stekkie van de fuchsia'

Dat kreeg ik jaren geleden van iemand, die zo'n prachtige 'belletjesplant' in zijn tuin had staan. Diezelfde zomer kwam ik zomergoed op een kwekerij halen, waar twee prachtige fuchsia's op stam stonden te bloeien. Ze waren meteen verkocht, ook al omdat mijn wederhelft vol nostalgie over de belletjesplanten in een vensterbank van lang geleden vertelde. Dan komt van 't een het ander. Een fuchsiantoonstelling op 't buiten Elswout in de buurt van Haarlem en een paar jaar later weer zo'n prachtige verscheidenheid in Zeist. Ik werd lid van de Fuchsievereniging, kreeg links en rechts goede raad en stekjes of jonge plantjes.

Nu ben je nooit alleen in een liefde of een voorkeur. We zijn in Blaricum wel met een paar 'fuchsia-gekken'.

Als u van de zomer eens een wandeling door het oude dorp maakt, komt u vast wel langs een paar schitterende verzamelingen fuchsia's. Niet iedereen kan ze in de voortuin zetten want je moet toch rekening houden met de wensen van je planten; de ene soort aanbidt de zon en warmte, de andere verkiest schaduw en koelte. Als alles gaat zoals we wensen, is er een grote kans, dat er een 'open tuindag' wordt gehouden. Dan kunt u de bloemen van dichtbij bewonderen en dan wordt er wat verteld over de oorspronkelijke rassen, die eigenlijk hier verandaan in de koude streken van Zuid-Amerika thuis horen.

Op het ogenblik treffen we de voorbereidingen om onze planten uit hun buitenberging in de ondergrondse gangen van de vesting Naarden te halen. Ze krijgen dan nieuwe grond in schone potten, worden bijgesnoeid om dan een plaatsje in de tuinen te krijgen. Omdat er voor beginners nogal wat vragen rijzen, zullen wij trachten u in Hei en Wei een beetje op de hoogte te houden. Erne

VERNIELINGEN IN BLARICUM: iets voor inspraak?

Onze woonplaats telt heel wat mensen die zich met inspraak bezig houden. Burgers, die terecht vinden dat zij moeten meedenken en meebeslissen over bijvoorbeeld nieuwe voorzieningen in hun eigen woonomgeving; welzijnswerkers die deze burgers de weg wijzen en mensen van de gemeente, die in toenemende mate bereid blijken de meningen van bewoners in hun werkprogramma's 'mee te nemen'. Dit alles vraagt tijd, geld en energie... maar het gaat tenslotte om ons eigen leefklimaat.

Terwijl de bevolking enerzijds meer bij de opbouw van zijn woonomgeving betrokken raakt, wordt anderzijds steeds nonchalanter met die omgeving omgesprongen. Het aantal vernielingen neemt onrustbarend toe. Bij monde van de Blaricumse rijkspolitie zijn er vorig jaar 72 aangiftes gedaan: 50 in het oude dorpsdeel en de Bouwvenen (hoofdzakelijk beschadigingen aan auto's) en 22 in de Bijvanck.

Troffen door de veelsoortigheid van vernielingen in deze laatste, gedeeltelijk nog in aanbouw zijnde woonwijk, ging 'Hei en Wei' praten met de mensen die daar vaak het eerste mee te maken krijgen: de opzichters Los en Douma van aannemersbedrijf Slokker en opzichter Bodewijs van Van de Grift. Beide aannemersbedrijven hebben huizen in de Bijvanck in aanbouw. Ook sprak 'Hei en Wei' met projectleider Weenink van de Grontmij, het ingenieursburo dat tot taak heeft de grond bouw- en woonrijp te maken. Uit deze gesprekken bleek, dat het aantal vernielingen nog vele malen groter is; aangifte bij de politie wordt alleen gedaan als er (een spoor van) een dader is. Ligt die 'op het kerkhof' dan draait de overheid (de gemeenschap) of de aannemer voor de kosten op, die per geval soms vele duizenden gulden bedragen.

'Hei en Wei' dacht er goed aan te doen, de meest voorkomende vernielingen op een rijtje te zetten. Eenmaal hierop bedacht zijn er misschien maatregelen die de bewoners zelf tegen vandalisme en nonchalance kunnen treffen.

Ervaringen van de Grontmij.

Uit de bestrating in-en-om het winkelcentrum en uit de bouw zijn zoveel stenen weggehaald en in de gracht geworpen, dat twee arbeiders met een kraanwagen veertien dagen werk hadden om de gracht leeg te halen. Er kwamen voldoende stenen tevoorschijn om een compleet huis mee op te zetten, maar die stenen waren wel onbruikbaar. Tegelijkertijd werden boodschappenwagentjes en oude (brom)fietsen opgevoerd. Alles bij elkaar een schoonmaak-'grapje' dat ruim duizend gulden per dag kostte.

De kastanjebomen bij de sporthal werden tot driemaal toe afgebroken en opnieuw aangeplant. Nu heeft men nieuwe aanplant maar achterwege gelaten... Kale boel. Ook nabij de school en in het wijkpark zijn bij herhaling bomen vernield en opnieuw aangeplant.

Het opnieuw plaatsen van gesloopte brugdelen in het wijkpark kostte f 700,-. Zitbanken werden met de grond gelijk gemaakt, zandbakelementen en speeltoestellen gesloopt, pompen -bestemd voor grondwaterafzuiging- vernield, graskieken, -dienend voor het uitspoelen van de walkant- weggenomen en in het water gegooid. Bempalen, die het stukrijden van beplanting moeten voorkomen, werden uit de grond getrokken en verkeersborden vernield. Een nieuw 'spelletje' is het stuktrappen van lichtmasten door fietsers. Nog te plaatsen lichtmasten worden nu, op grotere afstand van de rijwielpaden neergezet.

Op verstelbare kanteldoelen in het wijkpark, bestemd voor balsport, werden zoveel levensgevaarlijke kapiolen uitgehaald, dat men de doelen vier uur na plaatsing weer moest weghalen.

Rioleringen raken verstopt door stukken hout, steigeronderdelen, dwielen etc. Ook hebben sommige bewoners zichtbaar problemen met het kwijtrakken van frituurvet en oude doormeerolie van hun auto. Deze vetigheden worden in straatputten gegoten. Gevolg: vervuiling van open water doordat alle hemelwaterriolerings in de gracht uitmonden. Op de z.g. 'draaiplentjes', met name bij het winkel-

centrum wordt goed parkeren aan de automobilist zelf overgelaten. Volgens de heer Weenink, die dit dagelijks vanuit zijn bouwkeet gadeslaat, is de automobilist aan deze zelfstandigheid nog niet toe: 'Bij het in- en uitsteken worden bomen en anderszins auto's beschadigd. De automobilist stapt uit, controleert zijn eigen auto en rijdt vervolgens weg.

Ook worden veel auto's beschadigd doordat kinderen, vaak in onwetendheid, met scherpe voorwerpen over de lak 'strijken'. De begeleidende moeders zouden daar attent op moeten zijn en hun kinderen bijtijds moeten waarschuwen. Overmatig gebruik van de parkeerpleintjes werkt vernieling overgens wel in de hand', aldus de heer Weenink. 'Meer mensen zouden gebruik moeten maken van de ruime parkeergelegenheid bij de tegenoverliggende flats en aan de achterzijde van de supermarkt. Als de 'Centra' op die parkeerplaatsen winkelwagentjes zou opslaan, waren de automobilisten misschien eerder bereid om daar te parkeren. Verder zou het een weldaad zijn als dichtbij wonende moeders, die niet op doorreis zijn, hun kinderen wandelend naar school brachten.'

De heer Weenink vertelde verder, dat de gemeente Blaricum als standpunt heeft, dat nieuwe woonwijken zoveel mogelijk bestraat moeten zijn als de bewoners arriveren: 'Dat ziet er natuurlijk keurig uit, maar als zware verhuisswagens daarna zo'n 'verse' straat berijden, is het werk eigenlijk voor niets geweest. Als je moet kiezen uit twee kwaden zou bestrating achteraf verreweg de voorkeur genieten. We leggen dan zware metalen platen neer. Dat geeft in het begin wat ongemak maar later hebben de bewoners plezier van een nette straat. Een ander punt is, dat die nieuwe bewoners zorgvuldiger met hun grofvuil en puin moeten omspringen. Dat hoeft niet verspreid te liggen of stiekem op een stil plekje te worden gestort. Er komt eenmaal per veertien dagen een ophaaldienst voor grofvuil. Voor puin e.d. kunnen bewoners gezamenlijk een container aanvragen'. Mensen die dat laatste te duur vinden kunnen hun overtolligheden (ook vet en olie) zelf afgeven bij het overlaadstation van de gemeentereiniging aan de Ambachtsweg (frustratierrein) te Hulzen. Dit station is open op werkdagen van 9.30 - 12.30 uur en van 14.00 - 17.00 uur; op zaterdag een uur korter n.l. tot 16.00 uur. Tussen 1 april en 1 oktober kan men er ook op vrijdagavond terecht tussen 18.00 - 21.00 uur.

Vernielingen in de bouw
De opzichters van de aannemersbedrijven Slokker en v.d. Grift hadden verschillende ervaringen. Bij de door v.d. Grift gebouwde huizen zijn vernielingen geweldig meegevallen, waarschijnlijk doordat deze woningen in het midden van de bebouwing liggen en de huizen voor het lengen der dagen zover gereed waren, dat zij afgesloten konden worden. De firma Slokker daarentegen, die o.a. woningen aan de buitenring bouwt, heeft vooral op die plaatsen geweldige glasschade. 'Het schijnt een sport te zijn om pas geplaatste, soms dubbele, ruiten en ook kozijnen met stenen stuk te gooien. We zetten ze er voorlopig maar niet meer in. Bij de verzekering hoef je met dat soort schadeposten niet aan te komen', vertelde opzichter Los. Ook worden verse cementvloeren kapot gelopen, brandjes gesticht en bouwmaterialen en gereedschappen gestolen. Over dit laatste klaagde vooral aannemersbedrijf v.d. Grift.

Alles bij elkaar een triest relaas, dat de indruk wekt alsof de Bijvanck uitsluitend bewoond wordt door vernielzuchtige mensen.

Niets is minder waar! De meeste Bijvanck-bewoners vinden het de normaalste zaak, dat zij netjes met de woonomgeving omspringen. Waarschijnlijk is het maar een klein groepje, dat zich aan vernielzucht en nonchalance schuldig maakt. Bovendien is het nog maar de vraag, of het uitsluitend Bijvanck-bewoners zijn die de vernielingen aanrichten. Ook moet men zich niet verliezen op het feit, dat vernielingen in die oude dorp misschien wat minder spektakulair overkomen. Grote bouwterreinen, zoals in de Bijvanck, komen daar niet voor terwijl de dichte bebouwing van de dorpskern ongetwijfeld preventief werkt. Desondanks maakt men zich ook in Blaricum-dorp grote zorgen over vernielzucht.

Een andere deprimerende gedachte is, dat er vaak al te generaliserend over 'de jeugd' wordt gesproken. Hoewel aangetoond is dat vernielingen, in de bouw, bij het grachtje en in het wijkpark, hoofdzakelijk door kinderen tussen 12 en 16 jaar worden aangericht, zijn er talloze kinderen die zich met zinniger dingen bezig houden, maar op die manier zelden of nooit in de publieke belangstelling komen te staan.

Allemaal gegrunde redenen om te proberen, iets positiefs tegenover 'vernietzucht' en 'nonchalance' te stellen.

Pratende met de politie en de bouwopzichters kwamen er verschillende mogelijkheden naar voren. De heer Weenink zag het meeste heil in een goede ouderwetse milieuwachter terwijl de heer Los op andere bouwplaatsen gunstige ervaringen had met rondleidingen door de bouw.

In alle gesprekken kwam naar voren, dat oplettendheid en ingrijpen van de bewoners noodzakelijk is, hoewel dat natuurlijk niet mag onttaarden in een scrupuleuze houding t.o.v. de normaal spelende jeugd (kinderen willen hutten bouwen, getuige het succes van het kindervakantiewerk; misschien kunnen bouwers ook op andere tijdstippen eens wat materiaal beschikbaar stellen? - red.).

Het is een grote hulp als in de gezinnen bij herhaling over onderwerpen als 'vernietzucht' wordt gepraat. Ouders kunnen daarmee misschien voorkomen, dat hun kinderen in vandalistische groepjes verzeild raken, met alle gevaren die daaraan verbonden zijn. 'De W.A.-verzekering wordt maar al te gemakkelijk als een 'doekje-voor-het-bloeden' beschouwd, aldus de heer Weenink. In onze gesprekken kwamen we tot de conclusie dat ieder normaal mens wel eens iets kan overkomen, dat niet door de beugel kan... maar dat er altijd een manier is om zo iets weer goed te maken.

En om op ons uitgangspunt (inspraak) terug te komen: bewoners kunnen gezamenlijk proberen om via medezeggenschap invloed op het milieu uit te oefenen. Het inspraakcentrum van de BCO wil daar graag bij helpen (tel. 02152 - 5 63 14).

T.W.

KOOP IN EIGEN DORP!

boeken
speelgoed
kantoor- en schoolartikelen
tjdschriften
sigaren en sigaretten

BLARICUMSCHE BOEKHANDEL
v/h J. Vos
Dorpstraat 12

Jan Willard
Interieurverzorging

Naarderweg 1, Blaricum, telefoon 02153 - 158 60
Voor betaalbare interieurverzorging

snackbar "Dick"

Eemnesserweg 7
Blaricum
Tel. 02153-12506

Wij bieden vele soorten broodjes, warme en koude snacks, ijs en frisdranken.

Onze party-service geeft ruime mogelijkheden voor uw feestje thuis.

DE EERSTE BLARICUMSE CHEMISCH REINIGEN

N. H. J. Rokebrand
Klaphek 3, Blaricum
Telefoon 02153 - 8 63 66

Al uw kleding krijgt een super-reiniging met versleving. Desgewenst gehaald en gebracht.

EXCLUSIEF SMEEDWERK

Open haarden • Verlichtingsarmaturen voor binnen en buiten • trappen, leuningen
Showroom: Schoolstraat 21, - Blaricum
Telefoon 02153 - 86403 b.g.g. 86684.

benzine service-station
garage van mill

verkoop van automobielen
banden en accessoires
onderhoud en reparatie
torenlaan 2-4 - blaricum - tel. 8 22 27

KEURSLAGERIJ

André Nieuwendijk

Meentweg 2, Blaricum
Tel. 02153 - 8 33 37

FONDU EN
BARBEQUE SPECIALIST

D. BEEK

AARDAPPELEN
GROENTEN EN FRUITHANDEL

Blaricum
Dorpstraat 3
Tel. 8 34 09

OPEL. EEN UITSCHIETER BIJ UITSTEK.

Van Vooerden b.v.

Huizerweg 8
Blaricum
Telefoon 02153 - 8 37 74

Verzekeren. De Rabobank is altijd in de buurt.

In ons drukke verkeer zijn misverstanden schering en inslag. Vandaar dat je soms tegen een flinke schade aankijkt voor je er goed en wel erg in hebt.

Twee dingen zijn dan belangrijk, namelijk hoe en waar je verzekerd bent. Dat geldt trouwens niet alleen voor uw autoverzekering, maar voor al uw verzekeringen. Bij de Rabobank bent u zeker van een correcte schade-afhandeling en een goede nazorg. En daar gaat 'om

Rabobank
geld en goede raad

Huizerweg 10A, Blaricum, telefoon 02153 - 8 91 04
Hooibrug 12-14, Bijvanck, telefoon 02152 - 5 82 44

